

[Elmquist.]

Maksimumsgrænse, ikke faar Erstatning og ikke faar Pension. Det bliver sikkert ikke mange, det kommer til at dreje sig om, men det gør mig ondt, at de slet ikke skal høre fra os, slet ikke skal høre fra Statsmagten, at de ingen Anerkendelse, ingen Deltagelse skal modtage eller føle.

Lad mig anskueliggøre det ved et Eksempel: de, der omkom ved Jernbaneattentatet ved Hobro. Det, der skete, var i Virkeligheden et Clearingmord, et Attentat rettet mod en stor Kreds af danske Borgere. Ganske vist blev kun et mindre Antal ramt, men adskillige blev dog dræbt eller invalideret. Det var, om jeg saa maa sige, et kollektivt Clearingmord. Disse skadelidte eller deres efterladte vil faa Erstatning eller Pension, hvis deres Indtægt ligger under Grænsen, men ligger deres Indtægt over Grænsen, vil de intet høre fra den danske Statsmagt. De efterladte efter dem, der blev skudt i deres Seng, vil, selv om vedkommendes Indtægt ligger over Grænsen, faa Hædersgave, men de andre vil, om jeg saa maa sige, intet Brev faa fra det offentlige. Her synes jeg, der er en Fejl, at der findes et Tomrum. De efterladte efter dem, der omkom ved den nævnte Ulykke eller ved lignende Ulykker, har ogsaa mistet deres kære i den Kamp mod vore Fjender, som vi alle var inde i, og hvis Konsekvenser vi alle var ude for at maatte bære. Jeg synes, det er forkert, at de ikke ogsaa faar, om jeg saa maa sige, et Brev med Tak fra Samfundet. Jeg vilde derfor have ønsket, at Regelen var blevet den, at hvor Indtægtsgrænsen var en Hindring for Erstatning eller Pension, udbetaltes Hædersgave.

Det, jeg her gør mig til Talsmand for, er ikke identisk med det, der indeholdes i det af Hr. Oluf Pedersen i det andet Ting stillede Ændringsforslag. Hans Forslag er, det vil den højtærede Minister sikkert indrømme mig, langt mere vidtgaaende, og jeg kan ikke tiltræde det. Jeg taler kun om dem, der paa Grund af den fastsatte Indtægtsgrænse ikke faar Del i Pensionen eller Erstatningen. Det, jeg ønsker, er, at Samfundet viser, at det ogsaa føler med dem og tænker paa dem, og at der ikke skal sidde en Enke eller nogle Børn og føle sig forbigaaet ved, at hun eller de intet hører fra Samfundet, fordi hendes Mand eller deres Fader omkom ved en Krigsulykke, der ikke falder ind under § 37, og fordi deres Indtægt er for høj, medens den Enke, der mistede sin Mand ved et Clearingmord, faar Hædersgave, uanset hvor høj hendes Indtægt er. Det vil sikkert kun dreje sig om et Faatal af Personer, idet

Regelen altsaa kun skal gælde dem, der ligger over Indtægtsgrænsen; men netop fordi det vil dreje sig om et saa lille Antal, og fordi vi gerne skulde gøre 100 pCt. ret ved denne Lov, ikke noget Sted skulde efterlade den mindste Smule Bitterhed eller Følelse af at være skudt til Side, vil jeg gerne lægge et varmt Ord ind for, at man tænker ogsaa paa disse enkelte.

Nu er der ved anden Behandling i Folketinget ved den Tilføjelse, der er gjort til § 63, skabt en Mulighed for at kunne hjælpe her. Motiveringen for denne Ændring har intet med det, jeg siger her, at gøre — Motiveringen er, at Folk uretfærdigt var blevet antaget for Stikkere og dræbt —, men jeg vilde være glad, hvis den højtærede Minister og Erstatningsraadet vilde tage Hensyn til disse mine Betragtninger, naar de bruger denne Dispensationsbestemmelse; og jeg vilde være glad, hvis den højtærede Minister vilde udtale sig om, hvorvidt han mener, at disse Betragtninger er rigtige, og om Ministeren ikke synes, man skal passe paa ikke at efterlade nogle ganske faa ude i Tomrummet uden Anerkendelse, uden Trøst fra det offentlige Side.

Derefter skal jeg gøre nogle enkelte Bemærkninger til selve Lovforslaget. Først og fremmest er der det rent tekniske. Ja, der staar jo — det har den ærede foregaaende Ordfører (H. P. Johansen) været inde paa — i Folketingsudvalgets Betænkning, at man fralægger sig Ansvar for det rent lovtekniske eller administrative i Loven. Det er anden Gang vi i denne Samling staar over for en Lov, hvor Rigsdagen fralægger sig Ansvar for det rent lovtekniske eller administrative — den første Gang var, da vi vedtog Formueopgørelsesloven —, og jeg vil oprigtigt haabe, at det bliver sidste Gang, for det kan den danske Rigsdag ikke være bekendt. Vi kan ikke være bekendt at gennemføre en Lov, hvorom vi i Bemærkningerne siger, at for det tekniske har vi intet Ansvar, det har vi ikke haft Tid til at se paa. Dette høje Ting kan heller ikke være det bekendt, men naar Folketinget, som har behandlet Loven i mange Møder, har maattet sige dette, saa maa vi i langt højere Grad sige det, for vi faar kun en Time eller to til det, og skal der være nogen Mening i vor Eksistens — der er jo nogen der mener, at der ingen Mening er i den; jeg hører til dem der mener, at ogsaa dette høje Ting har en stor Opgave at løse —, saa maa det i hvert Fald være saaledes, at vi faar Tid til at behandle Lovene og underkaste dem en prøvende og overvejende Behandling. Dette er ikke at forstaa som nogen